

Ainolle

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

1. luku

– Mä ostan siirtolapuutarhamökin, Venla sanoi.

Lausahdus jäi roikkumaan ilmaan aamiaispöydän ylle.

Puuroa lusikoiva poika ei nostanut katsettaan, mikä ei sinänsä yllättänyt. Venla oli jo tottunut siihen, että lapsena kroonisesta puheripulista kärsinyt Veeti oli 10 vuoden kypsään ikään tullessaan hiljentynyt yksisanaiseksi örähtelijäksi. Ainakin isänsä ja äitipuolensa seurassa. Ja varsinkin aamuisin.

Venlan aviomies Sami sen sijaan oli niin keskittynyt *Pyöräilijä*-lehteensä, ettei ollut kuullut. Tyypillistä.

Lauseen ääneen sanominen tuntui silti hyvältä. Venla oli edellisenä iltana lukenut kirjastosta lainaamaansa self help -kirjaa. Siinä oli käsketty kirjoittaa tosin lause, jonka hän oli koskaan kirjoittanut, eikä Venla ollut osannut kirjoittaa mitään. Hän olisi halunnut kirjoittaa ”Minä haluan lapsen”, mutta sen laittaminen paperille olisi tuntunut liian kipeältä. Nyt hänestä tuntui, että ajatus oli hautunut hänen päässään ja päässyt ulos vasta, kun hän oli nähnyt myynti-ilmoituksen aamun lehdessä.

– Mä haluan jotain omaa, Venla kuiskasi ja siinä se oli. Tosin lause, jonka hän oli sanonut aikoihin.

Hän oli ollut kolme päivää sairauslomalla työuupumuksen takia. Edessä oli lääkärin suosituksesta vielä vajaa kolme kuu-kautta, mutta koska hän oli freelancer ja teki töitä silloin kun

televisio-ohjelmia kuvattiin, kolmen kuukauden sairausloma maaliskuussa tarkoitti käytännössä koko kesää.

Se ei sinänsä ollut huono asia, koska Venla oli jo useamman kuukauden vihannut työtään huippusuositun *Kilot veks* -ohjelman tuotantopäällikkönä. Työ oli aina ollut rankkaa, mutta viimeisen vuoden ajan se oli ollut helvetillistä. Uusi tuottaja, Vesku, oli ajanut Venlan hulluuden partaalle. Eikä vain siksi, että Vesku oli palkattu vakityöhön, jonka Venla olisi ansainnut, vaan myös siksi että Vesku oli äärettömän huono työssään. Venla oli viimeisen vuoden ajan tehnyt heidän molempien työt, mutta kun oli tullut aika pokata parhaan kilpailurealityn palkinto suorassa tv-lähetyksessä, sen Vesku oli hoitanut yksin. Venla oli kerta kaikkiaan saanut tarpeekseen.

Ja silti hän oli jäänyt lääkärin vahvasti suosittelemalle pitkälle sairauslomalle pitkin hampain. Vaikka Vesku oli maailman ärsyttävin pomo, Venla ei tiennyt miten hän osaisi elää tekemättä töitä. Hän oli ollut *Kilot veks* -sarjan tuotantopäällikkönä kahdeksan vuotta, eikä siinä hommassa ollut laskettu ylityötunteja tai kilometrejä. Hän oli haalinut ohjelmaan osallistujia, järjestellyt aloitus- ja seurantakuvausympäri Suomea ja pyörittänyt ”läskileirinä” tunteita 12 viikon boot campia 15 osallistujalle Helsingissä samalla, kun perheen muu arki pyöri Turussa. Lopulta koko konseptin raadollisuus niin tuotantotiimiä kuin osallistujiakin kohtaan oli vienyt veronsa. Ennen *Kilot veksiä* Venla oli tehnyt monia muita tv-projekteja, mutta vuosiin hän ei ollut ehtinyt tai jaksanut tehdä muuta.

Nyt homma oli laitettu hänen osaltaan paussille, ja tuotantoyhtiö oli palkannut kaksi uutta freelanceria hoitamaan hänen työnsä. Mielenterveyden kannalta pieni breikki työelämästä olisi pelastus, varsinkin kun Venla ei ollut nukkunut kunnolla enää vuosikausiin. Hän ei muistanut, miltä tuntui nukahtaa ilman lääkkeitä tai nukkua sikeästi läpi yön.

Raha tulisi sen sijaan olemaan ongelma, jos hän heittäytyisi tyhjän päälle pidemmäksi aikaa. Mutta hän oli hiljattain perinyt pienen summan äidiltään, joten hän selviäisi kyllä. Äiti oli viimein juonut itsensä hengiltä, ja kun velkojille oli maksettu, Venlalle oli jäänyt äidin asunnosta käteen muutama kymmenen tuhatta. Hän selviäisi niillä rahoilla hyvin kuutisen kuukautta ja voisi sen aikaa miettiä, mitä elämällään tekisi. Jos hän ei ostaisi mitään turhaa, kuten rempallaan olevaa siirtolapuutarhamökkiä.

Venla sulki ajatukset äidistään siististi pienen oven taakse huoneeseen, jonka hän oli rakentanut päänsä sisään jo lapsena. Hän ei yleensä päästänyt yhtäkään ajatusta ulos tuosta ovesta, mutta äidin kuolema oli löystyttänyt sen saranoita. Hän huokaisi syvään.

– Anteeksi kulta, Sami sanoi ja laski lehden käsistään. – Mitä sä sanoit?

Suloista. Mies oli luullut huokauksen olevan kritiikkiä.

– Sanoin, että mä ostan siirtolapuutarhamökin. Katso.

Venla näytti Samille ilmoitusta lehdessä. Mökki oli suloinen kuin leivos. Vaaleanpunaiseksi maalattu yksinkertainen lauta-mökki, jonka ikkunat ja friisit oli koristeltu piparkakkumaisin puukaiverruksin.

– Et ole tosissasi, Sami puuskahti. – ”Alkuperäisessä kunnossa”, ”remppaajan unelma”. Nää on kiinteistöalan termejä, joilla tarkoitetaan läävää. Ja noi kuvat ovat jostain 80-luvulta. Luoja tietää, miltä siellä näyttää nyt.

– Älä ole noin pessimisti. Kai sitä voi käydä katsomassa, Venla sanoi.

– Sitä paitsi miksi sä haluaisit mökin noin läheltä kotia? Ver-solan siirtolapuutarhalle pyöräilee tästä 10 minuuttia. Ja meillä on Eilan mökki saaristossa, Sami jatkoi.

Eila oli Samin äiti, joka ei koskaan ollut päässyt yli siitä, että Sami oli vaihtanut järkeväen nuoruudenrakkautensa Siljan

Venlaan. Silja oli kaikkea, mitä anoppi toivoa saattoi – vaalea, hoikka, tyylikäs, syntyperäinen turkulainen, luokanopettaja vakivirassa ja mikä tärkeintä, äiti. Venla ei ollut mitään noista asioista. Hän oli kotoisin Helsingistä, eikä hän ollut koskaan ajatellut muuttavansa sieltä pois. Ainakaan ennen kuin oli tavannut Samin. Hän oli maantienharmaa, mutta värjännyt hiuksensa leiskuvan punaisiksi, mikä sopi hänen boheemiin tyyliinsä. Hän oli luovan alan freelancer, eikä kaivannut ”oikeaa työtä”. Ja kaiken lisäksi hän oli lapseton. Ei omasta halustaan, mutta kuitenkin.

– Mä kaipaen jotain omaa. Sitä paitsi mä tulen hulluksi, jos pyörin täällä kotona mitään tekemättä monta kuukautta. Parempi, että on joku projekti mihin voin keskittyä, Venla sanoi.

Sami pyöritti päätään ja tavasi ilmoitusta tarkemmin. – Eihän tässä ole edes vesivessaa, hän sanoi.

Yleensä Venla olisi antanut asian olla. Antanut Veetin jurottaa hiljaisena aamiaisen läpi ja vetäytyä sitten plekkarin pariin viettämään viikonloppuaan. Hän olisi antanut Samin viettää puoli tuntia vessassa ja lähteä sen jälkeen tunnin pyörälenkille. Hän olisi säilönyt keskustelun aiheet mieleensä ja ottanut ne esille vasta illalla saunassa, kun heillä olisi Samin kanssa kahdenkeskistä aikaa.

Jostain syystä Venla oli kuitenkin juuri nyt kyllästynyt olemaan hyvä vaimo ja bonusäiti. Hän haki mökki-ilmoituksen kokonaisuudessaan puhelimeensa ja selaili kuvia. Siinä se nyt komeili hänen puhelimensa näytöllä, ratkaisu kaikkiin hänen ongelmiinsa.

Mökki oli lehtevän pensasaidan reunustaman pihan etuosassa, ja pihaan tultiin mökin vieressä olevasta pienestä portista, jonka ympärillä oli hurmaava köynnöskaari. Mökin sisäänkäynti oli sen takapuolella isolla terassilla, ja portilta mökin sisäänkäynnille kulkeva polku oli kuin reitti salaiseen puutarhaan. Erilaiset hedelmä-

puut loivat lehtineen katoksen polun ylle, ja mökin seinustaa kiertävä, luonnonkivien rajattu kukkapenkki hehkui väriloistoa. Jos Venla täysin objektiivisesti arvioi ilmoituksen kuvia, hänen oli myönnettävä, että ne oli selvästi otettu eri vuosikymmenillä. Osa näytti olevan jopa paperivalokuvista skannattuja kupruista päätellen. Mutta sehän tarkoitti vain, että puutarhassa oli potentiaalia.

Mökki itse oli pikkuruinen. Se koostui vain lasiverannasta, käymälästä, tupakeittiöstä ja pienestä parvesta. Venlalle tuli siitä mieleen leikkimökki tai nukentalo.

Piha oli mökkiin verrattuna suuri, ja uudemmissa kuvissa hie-
man ylikasvanut, mutta Venla saisi sen varmasti kesytettyä alta aikayksikön. Mökin takana oleva puinen terassi johti mökin ovelta pieneen kasvihuoneeseen, joka oli kuvassa täynnä erilaisia kukoistavia orkideoita. Pihassa oli myös rivistö marjapensaita, iso kasvi-
maa ja paljon erilaisia kukkapenkkejä. Paikka näytti täydelliseltä ja se oli vain puolen tunnin kävelymatkan päässä heidän kodistaan. Versolan idylli tuntui turvasatamalta, joka kutsui hänen nimeään.

– Venla. Mistä tää nyt yhtäkkiä tuli? Sami kysyi.

Mies näytti aidosti huolestuneelta. Se ärsytti Venlaa. Samilla oli aina ollut paha tapa suhtautua häneen kuin johonkuhun, joka tarvitsi pelastaa.

– Mä nyt vaan löysin ihanan siirtolapuutarhamökin, joka on myynnissä. Ja taidan ostaa sen kesäpaikaksi, kun mulla on kerran aikaa laittaa sitä, Venla sanoi vakaasti.

– Ihan noin vain, keskustelematta?

– Ei kai siinä mitään keskusteltavaa ole. Ostan sen äidin perintörahoilla. Ethän säkään kysele multa lupaa ostaa uutta pyörää.

– Se on harrastus.

– Niin on tämäkin.

Sami availi suutaan kuin kala kuivalla maalla. Venla huomasi Veetin seuraavan keskustelua. Hän oli syönyt puuronsa loppuun

ja nostanut katseensa *Aku Ankasta*. Huomatessaan Venlan katseen poika kuitenkin nousi ja keräsi astiansa nopeasti, ennen kuin joutuisi osallistumaan keskusteluun.

– Mistä lähtien sä olet halunnut siirtolapuutarhamökin? Sami kysyi sovittelevampaan sävyyn.

– Tästä lähtien, Venla sanoi. – Puutarhahommat tekee varmasti hyvää.

– Eikö se työterveyslääkäri kieltänyt tekemästä mitään ylimääräisiä projekteja nyt?

– Se tarkoitti työprojekteja.

Venla oli tosin aika varma, että lääkäri oli tarkoittanut kaikenlaisia ylimääräisiä stressinaiheuttajia. Kuten esimerkiksi ”alkuperäisessä kunnossa” olevan mökin ostamista tai puutarhan perustamista vailla minkäänlaisia remppa- tai puutarhanhoitotaitoja. Mutta kesä levittäytyi ensimmäistä kertaa vuosikymmeniin Venlan edessä vapaana, eikä hän osannut asennoitua moiseen toimittomuuteen. Hän olisi voinut heittäytyä suunnittelemaan Samin vuosia toivomaa reissua katsomaan Ranskan ympäriajoa, mutta se ei tuntunut omalta. Tietenkään. Koska hän ei ollut kiinnostunut pyöräilystä.

Jokin tuossa mökkerössä puhutteli Venlaa. Hän saattoi kuvitella itsensä riippukeinuun kahden vanhan omenapuun väliin. Siellä hän voisi vain olla vailla huolen häivää. Mikä olisikaan parempi tapa parannella burnoutia?

Sami oli kumartunut lukemaan myynti-ilmoitusta puhelimesta Venlan olan yli.

– Siis ihan oikeesti nyt, Sami sanoi. – Meillä olisi kerrankin yhteinen kesäloma ja sä meinaat hassata sen johonkin tuhoon tuomittuun mökkiprojektiin.

– Ei se mökki meidän kesälomaa estä. Mehän voidaan viettää kesää siellä yhdessä, Venla sanoi.

– Eikö olis kivempi lähteä johonkin reissuun koko perhe.

– Okei. No lähdetään viikoksi vaikka sinne Ranskaan. Mitä mä teen loput ajasta?

– Voithan sä hoitaa meidän omaa puutarhaa.

Heidän rivitalokolmiossaan oli tosiaan piha, mutta ei sitä voinut puutarhaksi sanoa parhaimmalla tahdollakaan. Takapiha koostui terasista, joka rajautui kallioon. Kallion takana oli metsää, mistä Venla oli aina pitänyt, mutta ei sen varjoon voinut kukkia istuttaa. Etupihalla oli suuri alppirusupuska ja vuorenkilpeä pihatien reunalla, mutta ne eivät olleet koskaan kaivanneet mitään kastelua kummempaa. Niiden nyppimiseenkö Venlan olisi pitänyt sairauslomansa käyttää?

– Ei se riitä. Mä haluan jotain omaa, etkö sä ymmärrä? Venla sanoi.

Hän hillitsi itsensä ja puhui hiljaisemmalla äänellä, ettei Veeti kuulisi. – Jos mä en voi saada lasta, niin mä haluan siirtolapuutarhamökin.

Se sai Samin hiljaiseksi, niin kuin Venla oli arvannutkin. Tuskinen ilme kävi miehen kasvoilla, ja Venla tiesi, mitä hän ajatteli. Hän ei voinut antaa Venlalle lasta. Tutkimuksissa oli selvinnyt, että Samin siittiömäärä oli hyvin vähäinen, ja se yhdistettynä Venlan epäsäännölliseen kiertoon tarkoitti, että lapsen saaminen luonnollisesti oli lähes mahdotonta. He olivat molemmat harmitelleet sitä, etteivät he olleet hakeutuneet hoitoihin aiemmin.

He olivat yrittäneet lasta jo lähes kuuden vuoden ajan. Ensin he olivat päättäneet, että lapsi saisi tulla, jos olisi tullakseen. Siinä vaiheessa he olivat asuneet yhdessä vuoden, ja Veeti oli ollut viisivuotias. Hän oli ehtinyt tottua uuteen tilanteeseen, jossa hänellä oli kaksi kotia ja bonusäiti, ja hän oli ollut vielä tarpeeksi pieni, jotta sisaruksilla voisi olla yhteisiä leikkejä. Tilanne oli ollut täydellinen uudelle vauvalle, ja Venla oli miettinyt, että hän jäisi pois kuormittavasta reissutyöstään heti äitiysloman jälkeen ja etsisi itselleen vakituisen työn, vaikka sitten tv-alan ulkopuolelta.

Aikaa oli kulunut, eikä lasta ollut tullut. He olivat alkaneet puhua testeistä ja mahdollisista hoidoista, mutta aika ei ollut koskaan tuntunut sopivalta siihen. Venla oli panostanut uraansa ja ajatellut, että kun hän vain painaisi hommia vielä vähän, hän saisi vakituisen tuottajan paikan tuotantoyhtiöstä, ja sitten elämäntilanne olisi vielä otollisempi lapsen hankkimiseen. Tuotantopäällikkönä työ oli vaatinut jatkuvaa pendelöintiä Helsingin ja Turun välillä, mutta tuottajana hän olisi voinut tehdä vähintään puolet ajasta etätöitä.

Sitten he olivat alkaneet järjestää häitä, eikä ollut tuntunut järkevältä hankkiutua hoitoihin häästressin keskellä. Sitä paitsi Venla ei ollut halunnut viettää häitään tai häämatkaansa aamupahoinvoinnin kourissa. Jotenkin Venla oli aina ajatellut, että lapsi kyllä tulisi, kun aika olisi oikea. Koko ajan he olivat seuranneet Venlan ovulaatioita ja yrittäneet. Ja joka kuukausi he olivat kokeneet karvaan pettymyksen.

Nelisen vuotta ehkäisyn lopettamisen jälkeen he olivat viimein laittaneet hakemuksen hoitoihin. Se oli hyväksytty, mutta sitten korona oli laittanut lapsettomuushoidot paussille. Yhtäkkiä asia ei ollutkaan ollut enää heidän käsissään ja päätettävissään, ja se oli ollut Venlalle kova paikka. Aikaa oli kulunut lisää, ja kun he olivat viimein päässeet arviokäynnille, Venla oli ollut jo 36-vuotias. Lääkärit olivat sanoneet, että hedelmällisyys laski merkittävästi 35 ikävuoden jälkeen, ja Venlan oli tehnyt mieli huutaa. Ihan kuin hän olisi voinut tehdä asialle jotakin. Esimerkiksi kääntää kelloa taaksepäin ja puhua järkeä nuoremmalle itselleen, tai estää koronaa tapahtumasta, jotta he olisivat päässeet hoitoihin aikaisemmin.

Kun testeissä oli sitten selvinnyt, että lapsettomuus johtui suurelta osin Samista, se oli ollut yllätys heille molemmille. Samihan oli jo isä, joten he olivat molemmat olettaneet, että ongelma löytyisi Venlasta. Ilmeisesti aika oli kuitenkin tehnyt tehtävänsä, sillä

Sami oli saanut ensimmäisen lapsensa kolmekymppisenä, ja nyt hän oli jo yli neljäkymmentä.

Tutkimukset ja kaikki niiden jälkeen oli edennyt kiduttavan hitaasti. Samin siittiömäärää oli yritetty nostaa lääkkeellä, jota hän söi yhä. Apua siitä ei juurikaan ollut ollut, jos lääkäreitä oli uskomisen, mutta jotenkin hormonilääkitys oli onnistunut tuhoamaan heidän seksielämänsä. Vasta vuosi lääkkeiden aloittamisen jälkeen he olivat päässeet inseminaatiohoitoihin, kun Samin siittiömäärä oli todettu tarpeeksi korkeaksi edes yrittää. Sitten oli ollut Venlan vuoro aloittaa lääkitys, jonka tavoite oli vahvistaa hänen ovulaatioitaan.

Kun he olivat viime tammikuussa viimein päässeet ensimmäiseen inseminaatioon, Venla oli laittanut kaikki toiveensa peliin. Hän oli ollut varma, että hän tulisi raskaaksi heti, ja vain vaivoin onnistunut olemaan ostamatta potkupukuja raskaustestin tekemistä odottaessa. Pettymys oli ollut musertava.

Toisella kertaa Venla oli osannut jo varoa, mutta toivo oli silti paisunut hänen sisällään kuin jokin itsenäinen elämänmuoto. Hän oli käännellyt raskaustestiä eri kulmiin, katsonut sitä lampun alla ja yrittänyt saada viivan piirtymään siihen pelkällä tahdonvoimalla. Testejä oli kulunut viisi, mutta jokainen oli piirtänyt esiin vain yhden viivan. Kuukautiset olivat alkaneet yhdessä sairausloman kanssa, eikä Venla ollut enää osannut edes surra. Hän oli ollut turta.

Nyt edessä oli vielä viimeinen yritys, eikä Venla halunnut edes ajatella sitä. Hän halusi jotain muuta ajateltavaa. Jotain omaa ja ihanaa.

Sami näytti huolestuneelta. Raukkaparka. Hän oli aina niin huolestunut kaikesta.

– Älä nyt hermostu, Venla sanoi sovitteluvampaan sävyyn.
– Käyn katsomassa sitä mökkiä, ja jos se on ihan läävä, niin unohdan koko asian.

- Voinko mä tulla mukaan katsomaan sitä? Sami kysyi.
- Et.
- Miksi?
- Koska yrittäisit puhua mut ympäri, Venla sanoi.
- Enkä yrittäisi! Ehkä pistäisin merkille erilaisia remontteja mitä tuollainen mökki vaatii...
- Aivan. Eli menen sinne yksin.

Venla pörrötti Samin hiuksia ja suikkasi suukon tämän otsalle ohi mennessään samalla kun valitsi välittäjän numeron puhelimestaan. Hän oli jo tehnyt päätöksensä, mutta olisi ollut julmaa kertoa se Samille.

Kuvitelkoon, että harkitsen tätä tarkkaan, hän ajatteli, kun puhelin alkoi hälyttää.

2. luku

Venla seisoi kahden ison Ikea-kassin ja 20 litran vesikanisterin kanssa pienen vaaleanpunaisen mökin portilla ja katseli villiintynyttä puutarhaa. Tässä hän nyt oli. Kauppakirja oli allekirjoitettu ja hän oli liittynyt siirtolapuutarhayhdistykseen, vaikka Samilla oli ollut sata ja yksi loogista argumenttia sitä vastaan. Mökki oli ostettu kuolinpesältä, ja edellinen omistaja oli viimeisinä vuosinaan ollut niin huonossa kunnossa, ettei hän ollut juurikaan pitänyt huolta mökistään tai puutarhasta.

Sen kyllä huomasi. Portti repsotti saranoillaan ja hurmaavasta köynnöskaaresta sen yllä oli jäljellä vain pystyyn kuivahtaneita, joka suuntaan töröttäviä karahkoja ruostuvassa koristekaaressa. Ruoho oli pitkää, vaikka maassa oli vielä lumilaikkuja. Se oli tainnut olla pitkää jo lumen alla, vaikka kiinteistönvälittäjä oli väittänyt, että edellisesänä puutarhassa oli käynyt säännöllisesti paikallinen nuori ajamassa nurmikot ja kitkemässä penkit. Venla huokaisi ja jatkoi kierrostaan.

Kaikki mökit puutarhalla oli rakennettu aivan kiinni tiehen, niin että niitä erotti tiestä vain pensasaita. Päätyikkunasta näkyi tieltä suoraan sisälle, joten verhot olisi ostettava. Pensasaitaa ei kiinteistönvälittäjän mukaan saanut missään nimessä kasvat-
taa ikkunoiden alareunaa korkeammaksi. Se oli kuulemma kirjattu yhdistyksen sääntöihin. Mökki itsessään näytti olevan ihan hyvässä maalissa, joten maalipintaa ei tarvitsisi ainakaan tänä

kesänä lähteä uusimaan. Venla piti vaaleanpunaisesta mökistä eikä aikonut vaihtaa sen väriä.

Portilta lähtevää polkua reunustavat omena-, päärynä- ja luumupuut sentään näyttivät kauniilta orastavine silmuineen. Ne olivat vanhoja ja käppyräisiä, ja ne oli rakkaudella leikattu katosmaiseen muotoon. Venla saattoi jo kuvitella riippukeinin niiden väliin, tai italialaistyylisen pitkän, valkoisen pöydän niiden katveeseen.

Venla kiersi polkua pitkin sisäänkäynnille mökin taakse. Mökin sivulla oli kuvissa ollut pitkä kukkapenkki, joka kietoutui sen ympärille ja reunusti myös mökin takana olevaa puista terassia, mutta siitä ei näkynyt oikeastaan jälkeäkään. Mitähän sille oli mahtanut tapahtua? Venla mietti. Hän kyykistyi terassin eteen kuopsuttamaan maata ja löysi kuin löysikin ruohon alta maahan uponneen reunakiven. Ilmeisesti maa oli kirjaimellisesti niellyt kukkapenkin.

Hän loi silmäyksen terassin vierellä olevaan kasvihuoneeseen ja hymyili itsekseen. Vanha kasvihuone lepäsi terassia vasten kuin aikaa uhmaava salaisuus. Sen seinät oli koottu erilaisista ikkunoista, joiden patinoituneet kehykset ja aaltoileva lasi kertoivat tarinaa menneiltä vuosikymmeniltä.

Venla lasi suuret kestokassinsa ja vesikanisterin terassille, jonka maali hilseili pahannäköisesti, ja kääntyi takaisin pihan puoleen. Hän halusi tutustua ympäristöönsä ennen kuin alkaisi purkaa tavaroita.

Piha oli pitkulainen ja yllättävän suuri. Vaikka terassi ja kasvihuone veivät pihan vasemmalta laidalta suuren tilan, niiden takana oli vielä tilaa suloiselle, oksiaan riiputtavalle lehtipuulle ja kompostille. Oikealla oli kevääseen heräilevien marjapensaiden rivistö. Kuvissa näkynyt, pihan keskellä komeileva korotettu perennapenkki ei erottunut nurmialueesta lainkaan ainakaan

kaukaa katsottuna – ehkä jossakin kuolleiden varsien ja rikka-ruohojen alla näkyi pieni pilkkahdus reunakivetystä.

Kasvimaan paikka pihan takaosassa erottui paremmin, koska se koostui tasaisin välein asetelluista kasvatuslaatikoista. Ne olivat käsintehtyjä puulaatikoita, jotka olivat patinoituneet vuosien saatossa kauniisti. Niiden väleissä ja sisällä tosin rehottivat viime kesänä kuolleet rikkakasvit. Kasvimaan edustalla oli samanlainen metallinen koristekaari kuin portilla, ja siinäkin roikkui kuivahtaneita köynnöksiä. Kasvimaan takana oli tunnistamatonta pöheikköä, joka toimi pensasaitana seuraavan mökin pihaan. Pöheikköä oli tuettu tukikepeillä ja niiden väliin pingotetuilla naruilla, joten ilmeisesti siinä oli joskus kasvanut jotakin kaunista tai hyödyllistä. Lisäksi kompostin edustalla oli lahoavalla puureunuksella rajattu, tasainen alue, joka näytti siltä kuin sillä olisi joskus ollut jokin tarkoitus. Tässä olisi raivaamista. Nyt pitäisi enää päättää, mistä aloittaa.

– Hei! Hei siellä! joku huhui portin suunnalta.

Venla meni portille katsomaan. Keski-ikäinen, hoikka, vaalea nainen kantoi mukanaan ohutta asiakirjamappia ja tähyili häntä kilpikonnankuorisilmälasiensa yli. Tyylikkääseen metsänvihreään tikkitaikkiin, mustiin leggingseihin, pitkiin valkoisiin villasukkiin ja puhtoiisiin Hunterin kumisaappaisiin pukeutunut nainen oli kuin Ralph Laurenin muotikuvauksiin lähdessä. Venla mietti omaa virttynyttä verryttelyasuaan ja kuudennelta luokalta asti palvelleita Nokian kumisaappaitaan ja haroi vaivantuneena hiuksiaan. Hän ei ollut tiennyt, että puutarhalla oli pukukoodi.

– Heipä hei! nainen sanoi taas. – Minä olen Terttu. Olen Versolan siirtolapuutarhayhdistyksen puheenjohtaja. Laitoimmekin sähköpostia, kun liityit. Halusin tulla toivottamaan sinut tervetulleeksi ihan henkilökohtaisesti.

Venla hämmentyi. Hän oli olettanut, että Terttu, jonka kanssa hän oli viestitellyt siirtolapuutarhasta, olisi ollut vähintään seitsemänkymppinen.

– Tule ihmeessä peremmälle, hän kiirehti sanomaan ja avasi lahoamispiteessä olevan puuportin.

Terttu kumartui kuivana rehottavan koristekaaren alitse varovaisesti ja nyppäisi sen jälkeen huolellisesti kammatuista hiuksista kuvitteellisen lehden. Venlan pitäisi siistiä köynnöstä ennen kuin sisäänkäynti muurautuisi kokonaan umpeen.

Hän ohjasi odottamattoman vieraansa mökin takana olevalle sisäänkäynnille ja ajatteli samalla kauhuissaan, ettei hänellä ollut jääkaapissa muuta kuin valo. Jos sitäkään. Lavallinen sinkki-Novellea, jonka hän oli bongannut tarjouksesta, odotti vielä autossa. Oliko hän ottanut kotoa mukaansa kahvipurkin?

– Saako olla kahvia? hän kysyi huomatessaan kahvin päällimmäisenä terassille unohtuneessa kestokassissa.

– Kiitos, Terttu vastasi.

Venla nosti kassin olkapäälleen, tarttui vesikanisteriin ja avasi mökin oven haparoiden lukon kanssa. Hän huokaisi helpotuksesta nähdessään, että kauppaan kuuluviksi sovitut huonekalut olivat kuin olivatkin yhä mökissä. Lasiverannalla oli kaksi pehmustettua rottinkituolia ja niihin sopiva pikkuinen lasipöytä, tuvassa keittiöniemekkeen ääressä oli kaksi puista, nahkapäällysteistä baarijakkaraa sekä portaiden vieressä vanha puinen vaatekaappi, jonka vaaleansininen maalipinta oli osin lohkeillut irti. Samaa sarjaa oleva sohvapöytä nökötti yksinäisenä kamiinan vieressä ilman sohva.

Venla viittilöi Tertun peremmälle ja kaiveli kassista esiin kahvin, sokerin ja kahvinkeitTIMEN sillä välin, kun Terttu katseli kiinnostuneena ympärilleen pienessä tuvassa.

– Sinulla on täällä muuttopuuhut täydessä vauhdissa, Terttu sanoi.

– Juu niin. On tässä hommaa, Venla mutisi kahvinkeittimen takaa. Hän yritti saada keitintä seinään, mutta johto ei tahtonut ylettää keittiötasolta lattianrajassa olevaan pistorasiaan. Lopulta hän luovutti ja asetti kahvinkeittimen lattialle pistorasian viereen.

– Terttu onkin erikoinen nimi. Kaunis siis, mutta harvemmin nykyään kuulee, Venla sanoi jotakin jutustellakseen samalla, kun hän kattoi pöytään muumimukit, jotka Sami oli innoissaan antanut mökkimukeiksi päästäkseen eroon viimeisestäkkin väripilkusta heidän luonnonvalkoisessa, Arabia-teemaisessa astiakaapissaan.

– Niin. Se on itse asiassa toinen nimeni, jonka sain mammavainaanin mukaan. Mutta aloin käyttää sitä jo vuosikymmeniä sitten, Terttu sanoi ja antoi katseensa vaeltaa mökissä. Katse pysähtyi keittokomeron ikkunaan, josta näkyi Pionitielle ja vastapäiseen naapuriin. Pieni hymynpoikanen kareili Tertun huulilla.

– Toivottavasti et käytä maitoa, Venla sanoi. – En ole vielä ehtinyt käydä kaupassa.

– Ei, mustana on oikein hyvä, Terttu vakuutti ja heläytti oudon pienen naurun. – Itse asiassa tulin yhdistyksen asioilla. Tiesithän, että puutarhan sääntöihin kuuluu, että jokaisen palstan täytyy olla hoidettu ja hyvässä kunnossa? Yhdistys antoi hieman liikaa-kin vapauksia vanhalle Taavetille, joka viljeli tässä ennen sinua. Hän oli yksi puutarhan perustajajäsenistä, voitko kuvitella? Hän ja hänen vaimonsa tekivät upeaa työtä täällä monta vuosikymmentä. Heidän perennapenkkinsä ja viinitarhansa kukoistivat, puhumatakaan omena- ja päärynäpuista!

– No jaa, vanhuus tulee meille kaikille, ja Marjan, siis hänen vaimonsa, menehdyttyä Taavetti ei oikein enää jaksanut hoitaa tätä palstaa. Minä kyllä sanoin, että tämä on hänelle liikaa, ja olisi oikeus ja kohtuus, jos ottaisimme taakan häneltä pois. Mutta hallituksessa oltiin eri mieltä, Terttu sanoi ja nyppäisi olkapäältäään kuvitteellista nöyhtää.

– Hallituksessa? Venla ihmetteli. Hän huomasi samalla oudok-
suvan katseen, jonka Terttu loi hänen lattialla porisevaan tarjous-
kahvinkeittimeensä.

– Yhdistyksen hallituksessa. Olen siis sen puheenjohtaja, mutta
tällaisissa asioissa kaikilla on äänioikeus. Ja Taavetti sai pitää pals-
tansa.

Terttu rykäisi itsetietoisena. – Joka tapauksessa, yhdistyksellä
on oikeus ottaa palsta haltuun viljelijältä, joka ei noudata sääntöjä.

Venla läikytti kahvia kaataessaan sitä kuppeihin. – Siis mitä?
Sain avaimet vasta tänään. Ei kai tätä tunnissa kuntoon saa vuo-
sien laiminlyönnin jäljiltä.

Terttu heläytti taas pienen naurunsa. – Enhän minä sitä tar-
koittanut. Ajattelin vain tulla kertomaan säännöistä, kun tämä
sinun palstasi ei vastaa puutarhan yleistä linjaa. Jotta tiedät, mitä
sinulta odotetaan.

– Mitä minulta sitten odotetaan? Venla kysyi ja huomasi mat-
kivansa Tertun itseriittoista äänensävyä vahingossa. Tai tahallaan.
Joka tapauksessa hän istahti alas ja hörppäsi kahviaan.

– Olisi hyvä kunnostaa puutarhasi ja mökin julkisivu kesään
mennessä. Meillä on Avoimet puutarhat -tapahtuma kesäkuun
puolivälissä, ja toivoisin, että jokainen viljelijämme haluaisi silloin
tuoda esiin puutarhamme parhaat puolet, Terttu hymyili aurinkoi-
sesti kuin olisi antanut Venlalle lahjan uhkavaatimuksen sijaan.

– Kesäkuun puolivälissä, Venla toisti.

Nyt oli huhtikuun ensimmäinen, joten jos Tertun koko visiitti
ei ollut jokin kummallinen aprillipila, hänellä olisi kaksi ja puoli
kuukautta aikaa saada puutarhansa kuntoon. Hän voisi heittää
hyvästit ajatukselle burnoutin parantelusta riippukeinussa. Hiki-
nen työleiri tästä vielä tulisi.

– Niin aivan. Tässähän on vallan mainiosti aikaa, jos alat heti
hommiin, Terttu sanoi kättään heilauttaen. – Vähintään puolet

puutarhasta tulee olla hyötyviljelykäytössä, ja puolet voit sitten pyhittää kauniille kesäkukille ja perennoille. Niitäkin olisi hyvä mielellään olla, ettei puutarhasta tule epäedustava. En ole saanut vähimmäismäärää vielä läpi puutarhan sääntöihin, mutta se on harkinnassa. Jotkut eivät näe kauneuden merkitystä.

Venla sai sen kuvan, että Terttu viittasi johonkuhun tiettyyn puutarhan asukkaaseen, mutta hän ei lähtenyt kyselemään enempää. Terttu ei vaikuttanut ihmiseltä, jonka kanssa hän halusi juoruilla.

– Kannattaa ottaa miehesi ja lapsesi mukaan hommiin. Olen itse huomannut, että kaikki sujuu kuin tanssi silloin, kun koko perhe tekee töitä yhdessä, Terttu intoili.

Venlaa ärsytti se, miten Terttu oletti, että hänellä oli lapsia. Mikään mökissä oleva ei viitannut siihen. Sitä paitsi Sami ei ollut vielä käynyt mökillä, joten Tertulla ei ollut mitään syytä olettaa että hänellä oli edes miestä.

– Niin siis onko sinulla lapsia? Terttu jatkoi. – Minulla on kaksi, Aleksandra ja Oliver. He ovat valtavan ihana apu täällä mökillä joka kesä. Itse asiassa Oliver kävi täällä Taavetin paltalla parina vuotena ajamassa nurmikkoa ja kitkemässä penkkejä vähän niin kuin kesätyönä.

Venla mietti, että poika oli tehnyt harvinaisen huonoa työtä, mutta piti ajatuksen itsellään. Hän huomasi Tertun katsovan häntä kysyvänä.

– Niin, juu. On mulla poika. Tai siis bonuspoika.

– Bonuspoika? Mitä se tarkoittaa? Terttu kysyi.

Venla tuijotti naista hämillään. Eikö hän oikeasti tiennyt?

– Siis hän on mieheni poika. Edellisestä liitosta, Venla selvensi.

– Aivan siis poikapuolesi. On tämä nykyaika ihmeellistä, kun kaikelle pitää keksiä uusi termi, Terttu sanoi ja heläytti naurun.

Terttu ei voinut olla paljoa yli nelikymppinen, joten oli outoa, että hän puhui ”nykyajasta” kuin olisi ollut itse aikakaudelta, kun

avioero oli mahdottomuus ja ydinperheet pysyivät yhdessä kuolemaan saakka.

– Se on vähän mukavampi tapa sanoa se, Venla sanoi ja ihmetteli, miksi yritti selittää tälle naiselle yhtään mitään. – On kivempi sanoa lapselle, että hän on bonus kuin että hän on puolikas.

– Niinhän se on, niinhän se on. Kamalia juttuja nuo erot pienille lapsille. Vai onko äiti... Ei kai hän ole...?

– He ovat eronneet. Veeti on meillä joka toinen viikko.

– Aivan.

Terttu näkyi ravistavan pienen puistatuksen harteiltaan.

– Oletko kunnossa? Venla kysyi.

– Anteeksi. En vain voisi kuvitella omalle kohdalleni. Että joku vieras nainen hoitaisi lapsiani joka toinen viikko. Sen täytyy olla rankkaa.

Venlasta tuntui kuin Terttu olisi lyönyt häntä avokämmenellä kasvoihin. Hän avasi suunsa, muttei osannut sanoa mitään.

– Joka tapauksessa, Terttu jatkoi yksinpuheluun kuin ei olisi juuri loukannut Venlaa. – Ensi kuussa meillä on taimivaihtotapahtuma, mutta se ei ole niin tärkeä, koska silloin ihmiset eivät pääse tutustumaan puutarhoihin. Pidämme vaihdon tuolla kerhotalolla, minne voi tuoda taimia vaihdettavaksi tai ostaa niitä nimeliseen hintaan. Tuskin sinulla on täällä mitään kovin arvokasta vaihdettavaa. Paitsi tietysti, jos haluat harventaa tuota pionipenkkiä... Voin tulla auttamaan ja ottaa muutaman juurakon pois käsistäsi, jos haluat. Itse asiassa minun palstani on tuossa heti sinua vastapäätä.

Terttu osoitti keittiön ikkunasta Pionitielle, jonka toisella puolella näkyi sininen mökki, täydellisesti hoidettu pensasaita ja siisti rivistö hedelmäpuita ja marjapensaita kauniisti maisemoitujen perennapenkkiä vierellä. Moderni kasvihuone täytti pihan toisen laidan lähes kokonaan, ja lipputangossa liehui isännänviiri. Koko komeus oli kuin Suomi-filmin lavaste.

– Otan mielelläni pioneja omaan perennapenkkiini, jos haluat päästä alkuun harvennustöissä, Terttu hymyili.

– Öh, juu, Venla sanoi. – En osaa vielä sanoa, mistä lähten liikkeelle, mutta kiitos.

– Harkitse asiaa, Terttu sanoi ja nousi seisomaan. Hän veti asiakirjamapistaan esiin nipun A-nelosia, jonka hän jätti pöydälle koskemattoman kahvikuppinsa viereen. – Tässä vielä nämä sääntöt, hän sanoi heläyttäen taas perään naurunsa, joka alkoi kiristellä Venlan hermoja. – Tiedät, mistä löydät minut, jos kaipaat jotakin, naapuri.

Venla jäi katsomaan perään, kun Terttu purjehti ulos hänen mökistään. Hän tarttui sääntönivaskaan ja rypisti sitä uhmakaasti hörppiessään kahviaan. Tällaista hän ei ollut osannut odottaa. Hänen oli ollut tarkoitus parannella burnoutiaan täällä, eikä saada lisästressiä puutarhan täydellisyysvaatimuksista ja ärsyttävistä naapureista.

Hän päätti ensimmäisenä käydä läpi mökin sisustan ja tehdä listan kaikesta, mitä hän tarvitsisi sinne. Hän otti kahvikuppinsa mukaan ja lähti kiertämään mökkiä. Alakerran keittokomero oli erotettu tuvasta pienellä niemekkeellä, jossa oli kaapinovat molemmin puolin. Ovet olivat huurrettua lasia tuvan puolella ja puuta keittiön puolella. Ne ja yläkaapit oli maalattu samalla vaaleansinisellä kuin tuvan kalusteet. Kokonaisuus oli suloinen.

Keittokomerossa oli niemekkeen lisäksi tiskiallas, pieni liesi, jossa oli kaksi keittolevyä ja kapea uuni, sekä pikkuinen tason alle piilotettu jääkaappi. Venla kytki jääkaapin pistorasiaan ja kurkisti sen sisälle. Sinne syttyi valo, joten ilmeisesti se toimi. Se oli yllättävän tilavan oloinen ja siellä oli pieni pakastelokerokin. Venla suoristi selkäänsä ja katsoi ikkunasta Pionitielle, jonka toisella puolella komeili Tertun valtakunta. Hän kirjoitti listaan isolla ”verhot”, ja jatkoi sitten matkaansa.

Tuvan puolella oli kamiina, jolla mökkiä voisi lämmittää. Se tulisi tarpeeseen. Venla hytisi kylmästä, vaikka hänellä oli merinokerrasto ja villapaita verryttelytakkinsa alla. Hän tarvitsisi vain polttopuita. Ja jonkinlaisen ohjeen kamiinan käyttöön, mutta sellainen löytyisi varmasti netistä.

Tuvassa oli tilaa istuinryhmälle, ja Venla kirjoitti listaansa, että hän tarvitsisi pienen sohvan tai divaanin ja nojatuolin. Sohva-pöytä välttäisi, mutta kaappi pitäisi korjata. Se oli selvästi mittatilaustyönä rakennettu, sillä se istui parvelle johtavien jyrkkien portaiden ja seinän väliin täydellisesti. Se oli maalattu samalla vaaleansinisellä kuin kaikki muutkin kalusteet, mutta jostain syystä se vaikutti paljon kuluneemmalta. Venla kurkisti sen sisään ja huomasi, että se oli sisältä ihan hyvässä kunnossa. Hyllyt vaikuttivat jyrkiltä, mutta toinen ovi repsotti saranoiltaan. Hänen pitäisi maalata ja korjata kaappi ennen kuin hän voisi säilyttää siellä tavaroitaan. Jos hän laittaisi tavaransa sinne nyt, hän tottuisi siihen ja maalaus unohtuisi. Hän kirjoitti kalustemaalain listaansa ja päätti pyytää Samilta työkaluja lainaan.

Tuvasta pääsi jyrkkiä portaita pitkin parvelle, jossa oli kuvien mukaan ollut makuuhuone. Sinne Venlan pitäisi hommata futon tai vastaava patja, jolla hän voisi nukkua. Parvella ei mahtunut kunnolla seisomaan, mutta siellä oli lähes lattiaan asti ulottuva ikkuna, josta näki hänen omalle pihalleen. Sängyn saisi laitettua kivasti sen eteen niin, että herätessä voisi katsella ulos. Venla kirjoitti listaansa futonin ja pienen yöpöydän, sekä lämpimän maton ja pöytälamppun, ja laskeutui sitten varovaisesti portaita pitkin takaisin tupaan.

Tuvan lisäksi mökissä oli ulko-ovelle johtava hurmaava pieni, valoisa veranta, josta näki terassille ja takapihalle. Venla oli ihastunut siihen ensi näkemältä. Verannalla olisi ihana istuskella sadepäivinä ja katsella ikkunoista omaa puutarhaa. Kunhan hän

vain saisi puutarhan katseita kestäväan kuntoon. Verannalta oli käynti myös vessaan, jossa oli pieni pesuallas ja kuivakäymälä. Siellä kaikki toimi välittäjän mukaan hyvin.

Venla siirtyi ulos jatkamaan inventaariotaan. Hän kiersi perennapenkkiä ja lisäsi listaansa puutarhahanskat ja -sakset, multaa, kukkasipuleita ja taimia, sekä siimaleikkurin, jonka avulla olisi helppo leikata nurmikko kukkapenkien kivetysten viereltä. Löydettyään mökin myynti-ilmoituksen hän oli katsonut innoissaan erilaisia puutarhaohjelmia ja tehnyt muistiinpanoja hyvistä vinkeistä ja käytännöistä. Entisenä kympin tyttönä hän suhtautui tähänkin projektiin suorituksena, vaikka hän oli yrittänyt vakuuttaa itselleen, että hän ottaisi mökin suhteen rennosti ja keskittyisi lepäämiseen enemmän kuin tekemiseen.

Hän jatkoi matkaa kasvimaalle ja kirjoitti samalla listaansa kirsikkapuun. Hän ympäröi sanan sydämällä, sillä hän oli aina halunnut oman, vaaleanpunaisena loistavan kirsikkapuun. Hän lisäsi listaan myös riippukeinun, joka hänen pitäisi etsiä Torista tai jostakin kirppariryhmästä, jotta hän voisi toteuttaa unelmansa laiskoista kesäpäivistä omenapuiden katveessa keinutellen.

Kasvimaalla hän katseli kasvatuslaatikoita ja tunsi hätäännyksen nostavan päätään. Vaikka laatikot olivat pieniä, kasvimaan näytti läheltä katsottuna aivan valtavalta ja sen vieressä oli toinen, selvästi viljelyskäytössä ollut alue, josta hän ei osannut sanoa, mitä siinä oli kasvatettu. Pihan perällä näkyi komposti, jota hän ei todellakaan osaisi käyttää. Kasvimaan takana oli pensasaidan virkaa toimittava pöheikkö, jonka ympärillä näkyi tukikehikko ja naruja. Venla ei tunnistanut karahkoja, jotka puskiivat ylös maasta ja sojottivat joka suuntaan. Miten ihmeessä hän saisi selville, mitä kaikkea täällä oli ollut ja mitä hänen kannattaisi tänne laittaa? Hän hengitti syvään nenän kautta ja puhalsi ilman huulten välistä. Yksi asia kerrallaan, hän mietti palatessaan kasvimaalle.

Kasvatuslaatikoita oli kasvimaalla yhteensä kuusi, ja kun hän käveli niiden välissä, hän huomasi, että rikkaruohojen ja märkien lehtien alla oli astinkivet. Kasvimaan sisäänkäynti oli joskus ollut vähän kuin aidattu, koska sen edustalla oli köynnöskaari ja ensimmäisissä kasvatuslaatikoissa oli ulkoreunoilla korkeita tukirakennelmia. Tukirakennelmiin nojasi jonkinlaista pusikkoja. Venla ei ollut varma, mitä ne olivat, mutta ne näyttivät kuivuneilta ja kuolleilta. Ilmeisesti kasvi oli joskus ollut köynnös, koska kuivat risut olivat takertuneet tukiristikoon.

Venla katseli kasvimaalle johtavaa kaaritelinettä, jonka päällä kasvoi samaa kuihtuneen näköistä köynnöstä. Hän muisti Tertun maininneen viinitarhasta ja tajusi, että ensimmäisissä laatikoissa kasvavat pusikot tukineen olivat varmaankin viinipensaita. Mikä ihana ajatus! Hän voisi viljellä täällä omia viinirypäleitä. Ehkä hän alkaisi tehdä viiniäkin kuin mikäkin toscanalainen kartanon emäntä.

Venla palautti huomionsa inventaarioon. Kasvatuslaatikoihin pitäisi varmaankin vaihtaa mullat, joten hän kirjoitti sen listaansa. Google tiesi kertoa, että yhteen lavakaulukseen menee noin 200 litraa multaa. Hän katseli käsin veistettyjä kasvatuslaatikoita, jotka eivät olleet mitenkään tasakokoisia. Vastasivatko ne lavakauluksia? Kasvimaan portilla olevat laatikot olivat keskikokoisia, niiden jälkeen oli kaksi isompaa, ja perällä olevat olivat muita pienempiä. Hämmäntävää. Jos hän kuitenkin laskee multatarpeen lavakaulusten mukaan, hän tarvitsisi 1 200 litraa multaa. Eihän se voinut pitää paikkaansa. Hänhän tarvitsisi pakettiauton ja trukin sellaisen multamäärän hakemiseen. Hän piirsi kysymysmerkin multamäärän viereen. Hän kaipasi kipeästi apua, mutta ei tuntenut ketään, joka voisi auttaa. Hänen olisi selvitävä yksin. Tästäkin.

Puhelin hälytytti hänen taskussaan ja esti hänen mieltään karkaamasta ikäville poluille. Venla kaivoi puhelimen esiin ja näki,

että kuukautisten seurantasovelluksen ovulaatiohälytin soi. Hän oli unohtanut, että hänellä piti olla ovulaatio tänään. Yleensä hän odotti hedelmällisiä päiviä kuin kuuta nousevaa eikä tarvinnut hälytystä, mutta nyt hän oli heittäytynyt puutarhanhoidon opiskeluun niin antaumuksella, että oli mennyt päivistä sekaisin. Tai sitten se johtui sairauslomasta.

Venla kiirehti sisälle ja penkoi käsilaukkuaan, kunnes löysi hätävaraovulaatiotestin, jonka hän oli jemmannot käsilaukkunsa sisätaskuun. Hän meni kuivakäymälään ja katseli wc-pönttöä epäilevästi. Hän ei ollut vielä kokeillut sitä, mutta nyt oli aika.

Wc-pönttö tuntui yllättävän normaalilta. Hän oli odottanut lapsuutensa mökkireissuilta tuttua huussin hajua ja pöntössä pörrääviä ötököitä, mutta vessa oli siisti ja hajuton. Hyvä niin. Hän repi ovulaatiotestin auki ja pissasi tottuneesti sen päälle.

Testiin piirtyi kaksi selkeää, vahvaa viivaa. Hänellä oli ovulaatio.

Venla hymyili voitonriemuisesti testille ja merkkasi sovellukseensa todennetun ovulaation. Hän oli syönyt lääkkeitä ovulaatioiden käynnistämiseksi jo monta kuukautta, mutta vasta hiljattain ovulaatiot olivat alkaneet todella näkyä testeissä. Sitä ennen viivat olivat olleet hailakan haaleita.

Hänen oli tarkoitus syödä lääkkeitä vain joka toinen kuukausi, koska he saivat inseminaatiohoitoja vain joka toinen kuukausi. Mutta hän oli syönyt niitä jatkuvasti, koska hän uskoi yhä luonnollisen raskauden mahdollisuuteen. Pakkohan hänen oli.

Hän laitto viestin Samille: ”Ovulaatio! Valmistaudu.” Hän lisäsi perään silmäniskun ja lähetti viestin. Veeti oli tämän viikon äidillään, joten seuraavat kaksi päivää olisivat pyhitettyjä seksille.

Venla oli onnellinen sairauslomastaan, sillä seksin ajoittaminen ovulaatioiden aikaan oli ollut todella hankalaa silloin, kun hän oli ollut töissä. Hänellä oli saattanut olla 12 tunnin työpäivä Helsingissä,